

SEZNAMKA.KV

Zaoralová a Passer

Život může být sen

„Pan Passer je úžasný člověk a ještě úžasnější režisér,“ říká v úvodu setkání umělecká ředitelka festivalu Eva Zaoralová. Strašně dlouho ho neviděla, takže je ráda, že se s ním může ve Varech setkat. „Za tu dobu, co je tady, jsem mu už telefonovala několikrát, ale on rafinovaně nezvedá mobil.“ Pan Passer přikyvuje: „Mám v podstatě cikánskou touhu po tom, abych byl svobodnej.“

Foto: Milan Malíček

V Americe turka neseženeš, Evi.

Kateřina Rathouská

Začínáme objednávkou kávy. Paní doktorka si přeje presso, pan Passer turka. „Jenom pressičko,“ směje se servírka v Puppku. Po turkovi se panu režisérovi hodně stýská i v Americe. „Litoval jsi někdy, že jsi odešel?“ navazuje paní doktorka. „Ne,“ říká pan Passer rozhodně, „jsem dobrodruh, baví mě objevovat nová území.“

Dozvídáme se, že kromě kafe s lógreem mu v USA chybí čeština. „Mívám jednou za půl roku noční můru, že jsem zapomněl česky. Asi před třemi měsíci jsem ve snu točil nějaký film. Všichni na place věděli, o čem to je, kromě mě. Jenže já jsem byl režisér! Nedokázal jsem mluvit česky. Vzbudil jsem se hrůzou.“ Paní doktorka připomíná, že česky pan Passer mohl ze začátku hovořit s Milošem Formanem. „Ano, pár let jsme byli spolu,“ přikyvuje. „Teď žiju v Los Angeles, Miloš v New Yorku. Takže nemám moc příležitostí mluvit česky. Ale čtu, pokud můžu. A také si sním v češtině.“ Pan režisér ovšem už dříve nepochyboval o tom, že jednoho dne pojede zpátky.

Poprvé se do Československa vrátil v roce 1981. „Můj táta totiž umíral a podle Helsinských dohod mě museli pustit, ačkoli jsem byl odsouzen,“ vysvětluje. „Dostal jsem víza na čtyři dny. Otec umřel poslední den. Pobyt mi ale neprodloužili, na pohřeb jsem zůstat nesměl. Nepřekvapilo mě to, režim byl nemilosrdný. Když Tarkovskij umíral v Paříži a Gorbačov povolil jeho mámě a jeho dítěti, aby ho jeli navštívit, řekl jsem své ženě: To je konec komunismu. Protože komunismus si nemohl dovolit milosrdné počínání.“

Jak poznamenává paní doktorka, pan Passer tedy na rozdíl od nás předpokládal, že komunismus skončí. Na řadu přichází jedna z nejlepších historek z natáčení. „Byl jsem tam, když se to rozpadlo, zrovna jsem točil *Stalina*,“ vzpomíná. „Sovětský svaz skončil 21. 12. 1991, což byl poslední natáčecí den filmu ve Stalinově dače. Otevřely se dveře, šedesát přiožralých Rusů se vpotácelo dovnitř a oslavovali konec SSSR. Jenže ti herci byli nalíčení jako Berija nebo Stalin. Na zlomek vteřiny jsem si myslel, že jsem to způsobil já. Vždycky jsem chtěl vidět konec Sovětského svazu a teď se to stalo. Tedy to, co jsem si vysnil! Nazval bych to metafyzickým zážitkem.“

V závěru pan Passer znovu promlouvá o prvním příjezdu domů. „Na střeše letištní budovy stáli Václav Borovička, Jaroslav Papoušek a Jaromil Jireš a mávali mi. Pak mě vzali na kafe do klubu, ze kterého byly vidět hodiny. Léta ukazovaly za pět minut jedna, tedy i v momentě mého návratu. Pak jsem přišel k tátovi domů a tam byla pořád stejně popraskaná omítka, jak jsem si ji pamatoval. Ráno po probuzení jsem si položil otázku, jestli jsem vůbec odjel. Byl to zajímavý zážitek, čas se zamotal a já měl na chvíli pocit, že jsem si to všechno vysnil.“ ■

Náskok díky technice www.audi.cz

Audi. Oficiální vůz 43. Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary.

Vytříbený styl, který rozbuší srdce. Elegantní design dokonale sladěn s luxusní výbavou. To jsou vozy Audi, jak je znáte nejen z festivalových ulic. Hvězdy, za kterými se každý rád ohlédne. Audi, to je také mimořádná síla a dravost, dynamické sportovní linie a nekompromisní výkon.

